

2333 8. Febr. 1890: 1. Beh. af Lovf. om en overord. Bevill. til Rbhon.s Søbefæstn.

2334

skulle faae det tilbage for at afgive Botum, være med til at lade det gaa videre. Jeg ønsker nemlig at faae Veilighed til at sige et bestemt Nei til den ærede Ministers provisoriske og militære Politik. Den ærede Minister har talt om fraværende Medlemmer og deres malproppe Agitation angaaende vort Forsvarsvæsen. Jeg tror, at der er megen Misforstaaelse, som burde rettes, og jeg finder ogsaa ligesom det ærede Medlem fra Langeland (Brandes), at det er mærkværdigt, at en Minister vil staa op og udtale en saadan Dom over et fraværende Medlems Anstuelse om vort Hærvæsen. Men Et vil jeg sige til den ærede Minister: Den malproppe Agitation angaaende vort Forsvarsvæsen, der nogensinde er sat i Scene i dette Land, det er den ærede Minister i Spidsen for. Den ærede Minister har i Dmtalen af Forsvarsvæsenet talt saaledes om Betydningen af Rigsdagens Bevillingsret; af Folkethingets Nei, at der — det er jeg overbevist om — er ingen Mand, der i sin Agitation nogensinde saaledes har afvist, hvad Grundloven foreskriver, som den ærede Krigsminister, og han staar i Spidsen som Krigsminister for en hel Skare Officerer, der Gang efter Gang Vandet over vedtjende sig den Lære, at kunne vi ikke faae det lovlig, ja saa gjerne ulovlig, og de afskediges ikke for saadan en Lovløs Tale, men jeg tror snarere de staa nærmere til Jorfremmelse. Det kalder jeg den malproppe Agitation for Forsvaret, som noget Land under nogen Regering kan opvise, den, vi have haft i de sidste 4 eller 5 Aar, og det er imod den og den Ulykke og Strid og Forvirring, der bringer i vort Land, og den umaadelige Skade for Sund og sand Forsvarssølelse, som er i Folket, det er ogsaa paa Grund deraf, at jeg ønsker bestemt at faae Veilighed til at nedlægge en Protest derimod ved at stemme imod den ærede Ministers Forslag; men jeg skal tilføie, at det har ikke for mig nogen konstitutionel Betydning, ingen saglig Betydning — det er et underordnet Spørgsmaal — om det sker nu eller efter en Behandling i et Udvalg. Jeg vil tværtimod erkjende fuldt ud, at efter den Erfaring og Dvivel om Flertallets Stilling, vi i Diebliftet have, vilde det at lade Forslaget gaa til 2den Behandling vistnok være i fuldstændig

Overensstemmelse med den rette Forstaaelse af den „saglige“ Politik. Efter det Kjendskab, vi imidlertid have faaet om Stillingen i Flertallet, tør jeg ikke lade Suglen slippe ud af Haanden, uden at jeg mærker den ogsaa med mit Nei.

Krigsministeren (Barnson): Jeg skal kun gjøre en ganske kort Bemærkning i Anledning af, hvad det ærede Medlem fra Kolding (Berg) fremkom med. Han udtalte, at jeg stod i Spidsen for en hel Skare Officerer i Agitationens Tjeneste. Det gjør jeg slet ikke. Jeg har ikke det Mindste med Agitationen at gjøre (Modsigelse og Naab). Nei, det har jeg ikke, og de Herrer kunne raae saa meget de ville, jeg paastaar, at det er sandt, hvad jeg siger. Naar det ærede Medlem gif saa vidt, at han sagde, at de Officerer, som vare med i Agitationen, stode nærmere til Avancement end andre, saa protesterer jeg bestemt herimod. Den Naade, hvorpaa jeg har administreret Avancementet, er fuldstændig upaavirket af denne Sag. Det er ganske mærkeligt, at et af de Avancementer, eller rettere et af de 3lle-Avancementer, som jeg har maattet høre mest ilde for, ramte netop en Mand, som havde virket meget i Agitationens Tjeneste. Det var Oberstlieutenant Schou. Jeg ansaa ham ikke for egnet til at avancere, og derfor avancerede han ikke til Trods for, at han, som det er de Herrer bekendt, havde virket særdeles kraftig ude i Landet paa den antydede Naade. De Officerer, der virke for Forsvarssagen, handle ikke efter mine Ordre, de gjøre det paa egen Regning (Modsigelse). Saaledes forholder det sig, og jeg protesterer bestemt imod, at Sagen stilles i et andet Øjs. Naar det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) kom tilbage til, at jeg havde omtalt en Fraværende her, vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at det ikke var mig, som begyndte denne Diskussion, og at naar Tælen var kommen ind paa Agitationen, laa det meget nært for mig at nævne den Mand, hvis Behandlingsmaade og Dmtale af Forsvarssagen staar som typisk for en vis Side her i Landet. Jeg maa tilføie, at hvis jeg havde anset ham for forsvarsløs, fordi han ikke var til Stede her, vilde jeg vel ikke have bragt hans Navn frem; men jeg ansaa ham ikke for forsvarsløs, idet han jo ikke